

нове ще отдадатъ Вамъ своето почитание, като на фелдмаршалъ на руската армия.

Кой би могълъ да се съмнѣва въ великото бждеще, „прѣдречено на славянския великъ воинъ М. Д. Скобелевъ, отъ турския пълководецъ — Османъ-Паша? Неумолимата съдба бѣ се разпоредила, иначе; „сказочниятъ славянски рицаръ“, който въплотяваше въ себе си неоживотворени мечти за Славянството, бѣ ненадѣйно поразенъ отъ смъртта, ала духътъ му и днесъ и всѣкога ще витае високо въ небесата, за да бди съ орлиния си погледъ, какъ славянскитѣ синове на балкана изпълняватъ завѣта за родъ, племе и вѣра! . . .

Османъ-Паша, придруженъ отъ своя лѣкаръ Хасибъ-бей, седналъ на кола, опжтилъ се къмъ Плѣвень. По срѣдъ пътя отъ моста на р. Видъ за къмъ града Османъ-Паша бѣ застигнатъ отъ главнокомандующия Велики Князь Николай Николаевичъ. Колата на Османъ-Паша спрѣ, и плѣнениятъ пълководецъ, облѣгнатъ на лѣкаря, повдигна се опрѣнъ на едната си нога. Великиятъ Князь поздрави пълководца, похвали неговата славна защита, като отличенъ войникъ. Пашата прѣзъ всичкото врѣме мълчаливо се кланяше и благодареше, по източному съ жестъ (съ темане) на Великия Князь за неговото любезно внимание къмъ единъ плѣникъ!

Великиятъ Князь—Главнокомандующъ тържествено влиза въ Плѣвенската вечъ паднала твърдиня за завладѣването на която толкозъ скъпи жертви дадоха неговитѣ побѣдоносни войски и толкова горчиви сълзи се порониха отъ великодушното сърдце на Оногова, който възгласи високо: „да бже